इन्द्रधनुर्मत्स्यो वा
वल्मीको वा चतुर्हस्तात् ॥ ९४ ॥
वल्मीकानां पङ्क्त्यां
यद्येको ऽभ्युच्छ्रितः शिरा तदधः।
शुष्यति न रोहते वा
सस्यं यस्यां च तच्चाम्भः ॥ ९५ ॥
न्यग्रोधपलाशोदुम्बरैः
समेतैस्त्रिभिर्जलं तदधः।
वटपिप्पलसमवाये
तद्वद्वाच्यं शिरा चोदक् ॥ ९६ ॥
आग्नेये यदि कोणे
ग्रामस्य पुरस्य वा भवति कूपः।
नित्यं स करोति भयं
दाहं च समानुषं प्रायः ॥ ९७ ॥
नैर्ऋतकोणे बाल-
क्षयं वनिताभयं च वायव्ये।
दिक्क्षयमेतत्त्यक्त्वा
शेषासु शुभावहाः कूपाः ॥ ९८ ॥
सारस्वतेन मुनिना
दगार्गलं यत्कृतं तदवलोक्य।
आर्याभिः कृतमेतद्
वृत्तैरपि मानवं वक्ष्ये ॥ ९९ ॥